

Ганна Олександрівна СПІЦИНА,
доктор юридичних наук, професор
(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України, м. Харків)

Дмитро Олегович ЦИПЛІЦЬКИЙ
(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України, м. Харків)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТАКТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ ЗАХИСНИКА У СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЯХ

Стаття присвячена тактичним засадам участі захисника у слідчих (розшукових) та інших процесуальних діях на стадії досудового розслідування. Тактику захисту визначено як підсистему криміналістичної тактики й елемент концепції «змагальної криміналістики». На основі аналізу доктрини та положень КПК України окреслено двоканальний механізм реалізації тактичних засобів (безпосередньо захисником і опосередковано через клопотання до органів досудового розслідування/прокурора) і їх функціональне призначення: забезпечення процесуальної рівноваги сторін, нейтралізація протидії та створення умов для активного відстоювання прав підозрюваного/обвинуваченого. Виявлено ключові дисбаланси чинного регулювання – недосконалість механізмів отримання й використання пояснень, відсутність імперативних гарантій участі адвоката під час обшуку, часові обмеження в інших процедурах. Запропоновано напрями вдосконалення КПК України: визнання пояснень процесуальним джерелом доказів, установлення обов'язкової участі

захисника під час слідчих (розшукових) дій, уніфікацію процедур повідомлення та допуску тощо.

Ключові слова: кримінальне провадження, досудове розслідування, сторона захисту, захисник, сторона обвинувачення, слідча (розшукова) дія, тактичне забезпечення, підозрюваний, практика ЄСПЛ.

Постановка проблеми. Аналіз діяльності щодо забезпечення захисту особи у кримінальному провадженні дає підстави стверджувати, що досягнення її цілей залежить не лише від додержання правових та організаційних засад, а й від упровадження комплексу тактичних рекомендацій.

У сучасній інтерпретації криміналістична тактика постає як особлива форма практичної діяльності, якій притаманні низка базових характеристик. Серед них, зокрема, такі:

1. Тактика передбачає наявність суб'єкта тактичного впливу та адресата (об'єкта), на який спрямовано цей вплив.

2. Зміст тактичного впливу полягає у цілеспрямованому впливі суб'єкта на психічну сферу об'єкта з метою спонукання останнього до вчинення певних вольових дій, безпосередньо пов'язаних із розв'язанням завдань кримінального провадження.

3. Тактичний вплив може бути зорієнтований як на подолання протидії (явної, завуальованої, потенційної, уявної тощо), так і на формування у об'єкта готовності діяти в інтересах суб'єкта за відсутності відкритого опору.

4. Криміналістична тактика інтегрує впорядковану систему прийомів і науково обґрунтованих порад, що забезпечують найбільш результативне виконання конкретних видів процесуальної діяльності – як з боку обвинувачення, так і сторони захисту.

5. Практична імплементація прив'язана саме до діяльності процесуальних сторін – слідчого, прокурора, захисника; водночас суд, виходячи зі своєї арбітражної ролі у змагальному процесі, не є суб'єктом доказування і, відповідно, не формує «власної» тактики, а гарантує реалізацію сторонами наданих їм повноважень¹.

Узагальнено криміналістичну тактику можна трактувати як різновид практичної діяльності, що полягає у застосуванні системи тактичних прийомів, вироблених криміналістичною наукою та призначених для здійснення сторонами кримінального провадження (обвинуваченням і захистом) цілеспрямованого психологічного впливу на об'єкт. Цей вплив спрямовується або на нейтралізацію протидії, яка може проявлятися у різних формах (прямій, прихованій, потенційній, уявній), або на спонукання об'єкта до вчинення дій, вигідних для досягнення процесуальних цілей відповідної сторони. У підсумку забезпечується реальне досягнення

¹ Погорецький М. А., Сергеева Д. Б. Тактика захисника: поняття, зміст та місце в системі криміналістичної тактики. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 2. С. 112–123. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/2_2016_Sergeeva.pdf.

сторонами поставлених у межах їхніх функціональних ролей завдань.

У внутрішній структурі криміналістичної тактики доцільно розрізняти дві автономні підсистеми: тактику сторони обвинувачення (що охоплює слідчу тактику та тактику прокурора) і тактику захисту (захисника). Остання в науковій літературі справедливо описується як форма практичної діяльності адвоката-захисника, що реалізується через систему тактичних прийомів, напрацьованих криміналістикою, і використовується ним для здійснення психологічного впливу на об'єкт з метою усунення протидії або спонукання до певних дій в інтересах захисту. Наукові розвідки у цьому напрямі перебувають на стадії активного становлення. Водночас питання існування й обґрунтування самостійної тактики сторони захисту набуло підстав для окремої наукової полеміки і вимагає подальшого комплексного опрацювання.

Мету статті визначено як розкриття тактичних засад участі захисника у слідчих (розшукових) діях.

Виклад основного матеріалу. Сучасні дискусії охоплюють проблематику «криміналістичної адвокатології», «криміналістичного забезпечення діяльності прокурора» тощо. У цьому контексті своєчасною виглядає постановка питання про формування «змагальної криміналістики», тобто такого підходу, за якого криміналістичні знання застосовуються не лише стороною обвинувачення, а й професійним захистом. Як слушно зауважує І. І. Когутич, на відміну від попередніх етапів, сьогодні державна політика наголошує – не тільки де-юре, а й де-факто – на пріоритеті захисту особи, що, у свою чергу, підсилює змагальний характер кримінального провадження¹.

У цьому зв'язку В. Ю. Шепітько ставить ключове питання: чи має криміналістична тактика розробляти методи, прийоми та засоби, придатні для використання адвокатом-захисником, чи її функціональне призначення обмежується інтересами сторони обвинувачення? Відповідь логічно впливає із цілей правосуддя та природи змагальності. Оскільки адвокатська діяльність спрямована на встановлення об'єктивної істини, відновлення справедливості та розв'язання соціально-правового конфлікту, є підстави для позитивної відповіді. Ба більше, саме криміналістика здатна забезпечити діяльність захисника системно вивіченим арсеналом прийомів, методів і засобів. Відповідно, серед найважливіших векторів криміналістичного забезпечення професійного захисту вчений виокремлює:

- 1) техніко-криміналістичний;
- 2) тактико-організаційний;
- 3) експертно-криміналістичний (залучення спеціальних знань)².

Певний науковий інтерес становлять також спроби концептуалізувати поняття «адвокатської тактики» (або тактики професійного захисту в

¹ Когутич І. І. Криміналістичні знання, їх сутність і потреба розширення меж використання : монографія. Львів : Тріада плюс, 2008. С. 150.

² Шепітько В. Ю. Предмет криміналістичної тактики: історія формування, зміст та тенденції. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2019. Т. 19. С. 16.

кримінальних провадженнях). Існує підхід, за яким адвокатська тактика постає підсистемою загальної криміналістичної тактики. Її зміст – у формуванні на основі наукових положень комплексу прийомів, комбінацій, операцій і рекомендацій, спрямованих на допустиме та раціональне подання, дослідження і використання адвокатом доказової інформації. Метою такої діяльності є виправдання підзахисного або пом'якшення його відповідальності, а також забезпечення реалізації прав та інтересів особи в умовах можливої чи реальної протидії з боку процесуальних опонентів.

Тактика захисту, як складова криміналістичної тактики, охоплює систему засобів, серед яких:

- тактичний прийом – спосіб виконання процесуальної дії, спрямований на досягнення її мети, що спирається на психологічні механізми та забезпечує максимальну ефективність у конкретній ситуації;

- тактична рекомендація – науково обґрунтована і перевірена практикою порада щодо добору та застосування відповідних прийомів і моделей поведінки;

- тактична комбінація – впорядкований комплекс взаємопов'язаних і взаємообумовлених прийомів, зорієнтованих на досягнення визначеної мети;

- тактична операція – система узгоджених дій, спрямованих на розв'язання завдань розслідування в конкретній слідчій ситуації;

- тактика слідчих (розшукових) дій – сукупність наукових положень і практичних порад щодо організації, планування, доцільності проведення окремих слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, а також прийомів їх реалізації з метою встановлення обставин, що підлягають доказуванню¹.

Традиційно криміналістичну тактику пов'язують із прийомами, які реалізуються під час проведення слідчих (розшукових) дій. Водночас варто враховувати, що тоді як окремі тактичні прийоми, рекомендації чи комбінації захисник може застосовувати безпосередньо в процесі збирання доказів, реалізація тактичних операцій і використання тактики слідчих (розшукових) дій можлива для нього лише опосередковано – через слідчого, дізнавача або прокурора. Згідно з п. 12 ч. 3 ст. 42 і ст. 220 КПК України сторона захисту має право подавати клопотання про проведення процесуальних дій, яке компетентні органи зобов'язані розглянути протягом трьох днів і задовольнити за наявності підстав; у разі відмови виноситься мотивована постанова, що вручається заявникові².

Разом із тим, у тактичному розрізі захист позбавлений повноважень примусово змусити орган досудового розслідування чи прокурора

¹ Криміналістика : підручник : у 2 т. Т. 1 / В. Ю. Шепітько, В. А. Журавель, В. О. Коновалова та ін. ; за ред. В. Ю. Шепітька. Харків : Право, 2019. С. 218–220; Дульський О. Л. Тактико-криміналістичне забезпечення збирання доказів стороною захисту. *Нове українське право*. 2023. № 3. С. 160–165. DOI: <https://doi.org/10.51989/NUL.2023.3.23>.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. №4651-VI (зі змінами та доповненнями) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-4651-17>.

застосовувати конкретні тактичні операції або моделі поведінки. Остаточне рішення приймається відповідними посадовими особами самостійно, виходячи з внутрішнього переконання¹.

Важливим новітнім напрямом розвитку криміналістичної тактики є її орієнтація на практику Європейського суду з прав людини. У рішеннях ЄСПЛ виокремлюються типові тактичні помилки уповноважених осіб, що зумовлюють неефективність досудового розслідування та порушення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. Знання цих прецедентів дозволяє захиснику своєчасно і предметно реагувати на аналогічні процесуальні порушення.

Отже, тактико-криміналістичне забезпечення збирання доказів стороною захисту зводиться до вироблення наукових засад і практичних рекомендацій щодо застосування тактичних інструментів як безпосередньо (захисником чи іншими суб'єктами сторони захисту), так і опосередковано (шляхом звернень до уповноважених осіб). Провідна роль належить адвокату-захиснику, що обумовлено його професійним обов'язком забезпечувати права та законні інтереси клієнта, розширеними можливостями у збиранні фактичних даних і спеціальною підготовкою.

Слідчі (розшукові) дії становлять базовий інструментарій збирання та перевірки доказів на стадії досудового розслідування. Оскільки їх проведення часто супроводжується застосуванням елементів державного примусу з боку сторони обвинувачення, регламентація процедури має передбачати не лише процесуальну форму, а й гарантії залучення сторони захисту. Такий підхід зумовлений як принципами змагальності та рівності прав, так і необхідністю ефективного контролю за дотриманням прав людини під час досудового слідства.

Участь підозрюваного та його захисника в слідчих (розшукових) діях є важливою гарантією реалізації права на захист. Вони можуть бути присутніми за власною ініціативою або на підставі клопотання, поданого стороною обвинувачення. Остаточне рішення щодо доцільності їх залучення ухвалює слідчий, виходячи з конкретних обставин та керуючись принципом повного, всебічного й неупередженого дослідження фактичних даних. У доктрині підкреслюється, що такі можливості є елементом комплексу процесуальних прав захисника, які дозволяють йому активно впливати на перебіг доказування та реалізувати оборонну функцію.

Ключовим представником сторони захисту, який бере участь у слідчих (розшукових) діях, є захисник. Його роль значно ширша за формальний супровід підозрюваного: це і психологічна підтримка клієнта, і забезпечення процесуальної рівноваги, і контроль за дотриманням гарантій, і запобігання можливим порушенням. Уже сама присутність адвоката слугує додатковою запорукою законності та підвищує довіру до

¹ Чорноус Ю.М., Гвоздюк В.В. Засади проведення слідчих (розшукових) дій у контексті практики Європейського суду з прав людини. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2020. No 1 (19). С. 95-101. URL: <http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/20013/1/document%20%2810%29.pdf>.

результатів розслідування.

З моменту вступу у провадження захисник отримує широке коло повноважень: бути присутнім при допитах підозрюваного, брати участь у проведенні інших слідчих (розшукових) дій з власної ініціативи або на підставі клопотань, заявляти самостійні клопотання про проведення процесуальних дій, використовувати науково-технічні засоби для фіксації їх перебігу. Його участь у доказуванні спрямована насамперед на встановлення обставин, що виправдовують клієнта або пом'якшують відповідальність.

Разом із тим, реалізація цих прав нерідко ускладнюється практикою, що не повною мірою відповідають положенням закону. Іноді слідчі створюють умови, за яких адвокат фактично позбавлений можливості заявити клопотання чи взяти участь у процесуальних діях (зокрема під час обшуку). У таких ситуаціях право на захист набуває декларативного характеру. Особливо гостро постає питання забезпечення участі адвоката при обшуку, адже, відповідно до ч. 3 ст. 223 КПК України, слідчий і прокурор зобов'язані забезпечити присутність лише осіб, права яких можуть бути обмежені безпосередньо, і захисник формально не завжди підпадає під цю категорію.

Науковці цілком обґрунтовано пропонують закріпити у КПК України імперативний обов'язок забезпечувати присутність захисника під час обшуку¹. Водночас така норма потребує детального врегулювання – визначення суб'єктів ініціювання запрошення адвоката та випадків, коли його участь має бути обов'язковою незалежно від присутності підозрюваного.

Практика засвідчує, що суди розцінюють відсутність захисника під час обов'язкових слідчих (розшукових) дій як істотне порушення кримінального процесуального закону. Ба більше, системні та немотивовані відмови слідчого у задоволенні клопотань сторони захисту щодо участі у процесуальних діях слід кваліфікувати як обмеження права на захист і порушення фундаментальних гарантій справедливого судового розгляду.

Варто вказати й на суттєву диспропорцію у сфері запобіжних заходів. За умов 72-годинного строку, встановленого ст. 186 КПК України, захисник об'єктивно не встигає належним чином зібрати та подати докази на користь підзахисного (наприклад, забезпечити явку свідків), тоді як сторона обвинувачення оперує протоколами допитів як повноцінними джерелами доказів. Суди, за практикою Верховного Суду, можуть урахувати пояснення, зібрані захисником, але лише за умови їх підтвердження показаннями у судовому засіданні. Це знову акцентує на відсутності чіткого механізму використання таких відомостей на досудовій стадії.

Особливої уваги потребує неоднаковий підхід законодавця до визначення процесуальних джерел доказів у провадженнях щодо злочинів і

¹ Алєнін Ю. П. Участь захисника при проведенні слідчих (розшукових) дій: проблемні питання // Адвокатура: минуле та сучасність : матеріали V Міжнар. наук. конф., м. Одеса, 14 листопада 2015 р. / уклад.: І. В. Гловюк, О. В. Малахова, Л. Ю. Чекмарьова. Одеса : Юрид. літ., 2015. С. 5–7.

кримінальних проступків. Ст. 298-1 КПК України визнає пояснення допустимими джерелами доказів у справах про проступки, однак аналогічної норми для злочинів немає. Такий дисбаланс породжує колізії, ускладнює правозастосування та загострює проблему розмежування «пояснень» і «показань».

Таким чином, попри надання стороні захисту права ініціювати збирання доказової інформації, законодавець не сформував дієвого механізму реалізації цього права, що на практиці спричиняє істотну нерівновагу між процесуальними можливостями обвинувачення та захисту при формуванні і поданні доказів для обґрунтування власної позиції.

Одним із наріжних каменів кримінального процесу є принцип змагальності, закріплений у ст. 22 КПК України. Його зміст – у забезпеченні рівності сторін щодо реалізації процесуальних прав, зокрема на подання доказів і доведення їх переконливості в суді. Однак чинне регулювання не завжди кореспондує ані доктринальному розумінню цієї засади, ані міжнародним стандартам, напрацьованим ЄСПЛ.

Насправді низка положень КПК України виписана всупереч цим засадам, що обмежує реальні можливості захисника повноцінно виконувати функцію захисту на досудовому етапі. Попри формальне визнання адвоката ключовим учасником доказування поряд із прокурором і слідчим, практична площина демонструє нерівність інструментарію. Особливо проблемним є інститут пояснень: хоча Закон «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» надає право їх отримувати, а КПК України не визнає пояснення процесуальним джерелом доказів, через що вони не мають належної доказової сили для підтвердження позиції захисту¹.

Висновки. Проведений аналіз дозволяє зробити висновок, що тактичні засади участі захисника у слідчих (розшукових) та інших процесуальних діях – це значущий, але ще формований напрям як криміналістики, так і кримінального процесу. Тактика захисту, будучи різновидом криміналістичної тактики, охоплює набір прийомів, рекомендацій, комбінацій і операцій, спрямованих на забезпечення процесуальної рівноваги сторін і надання адвокату дієвого інструментарію для реалізації функції захисту. Специфіка її застосування полягає в тому, що частина тактичних засобів реалізується самим захисником безпосередньо, тоді як інша – виключно опосередковано через клопотання до органів досудового розслідування чи прокурора.

Сутність тактики захисту полягає не лише у нейтралізації протидії з боку процесуальних опонентів, а й у створенні умов для активного відстоювання прав та інтересів підозрюваного чи обвинуваченого. Її розвиток органічно пов'язаний із принципом змагальності (ст. 22 КПК України), який передбачає рівність сторін у реалізації процесуальних прав. У цьому вимірі криміналістика має забезпечувати наукове підґрунтя

¹ Ципліцький Д. О. Відібрання пояснень захисником у кримінальному провадженні як спосіб збирання доказів: перспективи вдосконалення механізму правового регулювання. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 33 (3). С. 423–430. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.39>.

діяльності обох сторін, формуючи концепцію «змагальної криміналістики».

Водночас чинне законодавство зберігає суттєві дисбаланси між процесуальними можливостями сторони захисту та сторони обвинувачення. Недосконалість механізмів отримання і використання пояснень, відсутність чітких гарантій участі адвоката під час обшуку, а також обмежений часовий проміжок для збирання доказів у межах запобіжних процедур підкреслюють нагальність системних змін. Усунути ці вади можливо шляхом удосконалення положень КПК України: визнати пояснення процесуальним джерелом доказів, установити імперативні правила участі захисника у слідчих (розшукових) діях, створити процесуальні умови для справжньої рівності сторін. Лише за таких умов принцип змагальності набуде дієвого, а не декларативного змісту.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Дульський О. Л. Тактико-криміналістичне забезпечення збирання доказів стороною захисту. *Нове українське право*. 2023. № 3. С. 160–165. DOI: <https://doi.org/10.51989/NUL.2023.3.23>.
2. Когутич І. І. Криміналістичні знання, їх сутність і потреба розширення меж використання : монографія. Львів : Тріада плюс, 2008. 380 с.
3. Криміналістика : підручник : у 2 т. Т. 1 / В. Ю. Шепітько, В. А. Журавель, В. О. Коновалова та ін. ; за ред. В. Ю. Шепітька. Харків : Право, 2019. 456 с.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-4651-17>.
5. Погорецький М. А., Сергєєва Д. Б. Тактика захисника: поняття, зміст та місце в системі криміналістичної тактики. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 2. С. 112–123. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/2_2016_Sergeeva.pdf.
6. Ципліцький Д. О. Відібрання пояснень захисником у кримінальному провадженні як спосіб збирання доказів: перспективи вдосконалення механізму правового регулювання. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 33 (3). С. 423–430. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.39>.
7. Чорноус Ю. М., Гвоздюк В. В. Засади проведення слідчих (розшукових) дій у контексті практики Європейського суду з прав людини. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2020. № 1 (19). С. 95–101. URL: <http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/20013/1/document%20%2810%29.pdf>.

8. Шепітько В. Ю. Предмет криміналістичної тактики: історія формування, зміст та тенденції. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2019. Т. 19. С. 8–20.

Стаття надійшла до редакції 05.08.2025

Hanna OI. SPITSYNA,

Doctor of Science in Law, Professor

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

Dmytro OI. TSYPLITSKYI

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

CURRENT ISSUES IN THE TACTICAL SUPPORT OF DEFENCE COUNSEL'S PARTICIPATION IN INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS

The article examines the tactical foundations of defence counsel's participation in investigative (search) and other procedural actions at the pre-trial stage, positioning "defence tactics" as a subsystem of criminalistic (forensic) tactics and as an element of the "adversarial criminalistics" concept. Based on an analysis of doctrine and the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine, it outlines a two-track mechanism for implementing tactical tools (directly by counsel and indirectly through motions to the pre-trial investigation body/prosecutor) and their functional purpose: ensuring procedural parity between the parties, neutralising resistance, and creating conditions for the active vindication of the rights of the suspect/accused. The study identifies key imbalances in the current legal framework—imperfect mechanisms for obtaining and using statements, the absence of mandatory guarantees of counsel's participation during searches, and time constraints in precautionary (pre-trial restraint) procedures. It proposes avenues for improving the CPC of Ukraine: recognising statements as a procedural source of evidence, mandating defence participation during intrusive investigative (search) actions, and standardising notification and admittance procedures. The practical significance lies in shaping tactical-methodological benchmarks that strengthen genuine adversarial proceedings and align national practice with the standards of the European Court of Human Rights (ECtHR).

Keywords: *criminal proceedings; pre-trial investigation; defence; defence counsel; prosecution; investigative (search) action; tactical support; suspect; ECtHR case-law.*